
Correlació il·lusòria

Autor:

Data de publicació: 01-05-2010

En psicologia, la correlació il·lusòria és el fenomen de percebre una relació entre variables (típicament persones, esdeveniments o comportaments) fins i tot quan no existeix aquesta relació. Es pot formar una associació falsa perquè les ocurrències rares o noves són més destacades i, per tant, tendeixen a captar l'atenció. [1] Aquest fenomen és una manera en què els estereotips es formen i perduren. [2][3] Hamilton & Rose (1980) va trobar que els estereotips poden portar a la gent a esperar que certs grups i trets encaixin junts, i després a sobreestimar la freqüència amb què realment es produeixen aquestes correlacions. [4] Aquests estereotips es poden aprendre i perpetuar sense que es produeixi cap contacte real entre el titular de l'estereotip i el grup del qual es tracta.

En psicologia, la correlació il·lusòria és el fenomen de percebre una relació entre variables (típicament persones, esdeveniments o comportaments) fins i tot quan no existeix aquesta relació. Es pot formar una associació falsa perquè les ocurrències rares o noves són més destacades i, per tant, tendeixen a captar l'atenció. [1] Aquest fenomen és una manera en què els estereotips es formen i perduren. [2][3] Hamilton & Rose (1980) va trobar que els estereotips poden portar a la gent a esperar que certs grups i trets encaixin junts, i després a sobreestimar la freqüència amb què realment es produeixen aquestes correlacions. [4] Aquests estereotips es poden aprendre i perpetuar sense que es produeixi cap contacte real entre el titular de l'estereotip i el grup del qual es tracta.

Història

"Correlació il·lusòria" va ser encunyada originalment per Chapman i Chapman (1967) per descriure les tendències de les persones a sobreestimar les relacions entre dos grups quan es presenta informació distintiva i inusual. [5][6] El concepte es va utilitzar per qüestionar afirmacions sobre el coneixement objectiu en psicologia clínica a través de la refutació de Chapman dels signes de Wheeler àmpliament utilitzats per a l'homosexualitat en les proves de Rorschach. [7]

Exemple

David Hamilton i Robert Gifford (1976) van dur a terme una sèrie d'experiments que van demostrar com les creences estereotipades sobre les minories podrien derivar de processos de correlació il·lusòria. [8] Per provar la seva hipòtesi, Hamilton i Gifford van fer que els participants de la investigació llegissin una sèrie de frases que descrivien comportaments desitjables o indesitjables, que van ser atribuïts al Grup A (la majoria) o al Grup B (la minoria). [5] Es van utilitzar grups abstractes de manera que cap estereotip prèviament establert influiria en els resultats. La majoria de les frases estaven associades amb el Grup A, i les poques restants estaven associades amb el Grup B. [8] La taula següent resumeix la informació donada.

Comportaments	Grup A (majoria)	Grup B (minoria)	Total
---------------	------------------	------------------	-------

Desitjable			
------------	--	--	--

18 (69%)			
----------	--	--	--

9 (69%)			
---------	--	--	--

Indesitjable

8 (30%)

4 (30%)

12

Total

26

13

39

Cada grup tenia les mateixes proporcions de comportaments positius i negatius, de manera que no hi havia una associació real entre els comportaments i la pertinença al grup. Els resultats de l'estudi mostren que els comportaments positius i desitjables no es van veure com a distintius, de manera que les persones eren precises en les seves associacions. D'altra banda, quan es representaven comportaments distintius i indesitjables en les frases, els participants sobreestimaven fins a quin punt el grup minoritari exhibia els comportaments. [8]

Un efecte paral·lel es produeix quan la gent jutja si dos esdeveniments, com el dolor i el mal temps, estan correlacionats. Es basen en gran mesura en el nombre relativament petit de casos en què els dos esdeveniments ocorren junts. La gent presta relativament poca atenció als altres tipus d'observació (sense dolor ni bon temps). [9][10]

Teories

Teoria general

La majoria de les explicacions per a la correlació il·lusòria impliquen heurísticapsicològica: processament d'informació de talls curts que subjauen a molts judicis humans. [11] Una d'elles és la disponibilitat: la facilitat amb què una idea em ve al cap. La disponibilitat s'utilitza sovint per estimar la probabilitat d'un esdeveniment o amb quina freqüència es produeix. [12] Això pot donar lloc a una correlació il·lusòria, perquè alguns emparellaments poden arribar fàcilment i vívidament a la ment tot i que no són especialment freqüents. [11]

Tractament de la informació

Martin Hilbert (2012) proposa un mecanisme de processament de la informació que assumeix una sorollosa conversió d'observacions objectives en judicis subjectius. La teoria defineix el soroll com la barreja d'aquestes observacions durant la recuperació de la memòria. [13] D'acord amb el model, les cognicions subjacents o judicis subjectius són idèntics al soroll o observacions objectives que poden conduir a una confiança excessiva o el que es coneix com biaix de conservadorisme, quan se'ls pregunta sobre els participants del comportament subestimen el grup majoritari o més gran i sobreestimen la minoria o el grup més petit. Aquests resultats són correlacions il·lusòries.

Capacitat de memòria de treball

En un estudi experimental realitzat per Eder, Fiedler i Hamm-Eder (2011), es van investigar els efectes de la capacitat de memòria de treball en correlacions il·lusòries. Primer van examinar les diferències individuals en la memòria de treball, i després van mirar de veure si això tenia algun efecte en la formació de correlacions il·lusòries. Van trobar que els individus amb major capacitat de memòria de treball veien els membres del grup minoritari més positivament que els individus amb menor capacitat de memòria de treball. En un segon experiment, els autors van examinar els efectes de la càrrega de memòria en la memòria de treball en correlacions il·lusòries. Van trobar que l'augment de la càrrega de memòria en la memòria de treball va conduir a un augment en la prevalença de correlacions il·lusòries. L'experiment va ser dissenyat per provar específicament la memòria de treball i la memòria d'estímul no substancial. Això significa que el desenvolupament de correlacions il·lusòries va ser causat per deficiències en els recursos cognitius centrals causades per la càrrega en la memòria de treball, no la recuperació selectiva. [14]

Teoria de l'atenció de l'aprenentatge

La teoria de l'atenció de l'aprenentatge proposa que les característiques dels grups majoritaris s'aprenen primer, i després les característiques dels grups minoritaris. Això resulta en un intent de distingir el grup minoritari de la majoria, el que porta a que aquestes diferències s'aprenguin més ràpidament. La teoria de l'atenció també argumenta que, en lloc de formar un estereotip respecte al grup minoritari, es formen dos estereotips, un per a la majoria i un altre per a la minoria. [15]

Efectes de l'aprenentatge

Es va dur a terme un estudi per investigar si l'augment de l'aprenentatge tindria algun efecte en correlacions il·lusòries. Es va trobar que educar a la gent sobre com es produeix la correlació il·lusòria va donar lloc a una disminució de la incidència de correlacions il·lusòries. [16]

Edat

Johnson and Jacobs (2003) va realitzar un experiment per veure com els individus comencen a formar correlacions il·lusòries. Els nens de 2 i 5 anys van ser exposats a un paradigma típic de correlació il·lusòria per veure si els atributs negatius estaven associats amb el grup minoritari. Els autors van trobar que ambdós grups formaven correlacions il·lusòries. [17]

Un estudi també va trobar que els nens creen correlacions il·lusòries. En el seu experiment, els nens de graus 1, 3, 5 i 7, i tots els adults van mirar el mateix paradigma de correlació il·lusòria. L'estudi va trobar que els nens van crear correlacions il·lusòries significatives, però aquestes correlacions eren més febles que les creades pels adults. En un segon estudi es van utilitzar grups de formes amb diferents colors. La formació de correlació il·lusòria va persistir mostrant que els estímuls socials no són necessaris per crear aquestes correlacions. [18]

Actituds explícites versus implícites

Dos estudis realitzats per Ratliff i Nosek van examinar si les actituds explícites i implícites afectaven les correlacions il·lusòries. En un estudi, Ratliff i Nosek tenien dos grups: un majoritari i l'altre una minoria. A continuació, van tenir tres grups de participants, tots amb lectures sobre els dos grups. Un grup de participants va rebre lectures aclaparadores a favor de la majoria, una va rebre lectures pro-minoritàries, i una va rebre lectures neutrals. Els grups que tenien lectures pro-majoria i pro-minoritàries afavorien els seus respectius grups pro tant explícitament com implícitament. El grup que tenia lectures neutrals va afavorir la majoria explícitament, però no implícitament. El segon estudi va ser similar, però en lloc de lectures, es van mostrar imatges de comportaments, i els participants van escriure una frase descrivint el comportament que van veure en les imatges presentades. Els resultats d'ambdós estudis van donar suport a l'argument dels autors que les diferències trobades entre les actituds explícites i implícites són el resultat de la interpretació de la covariació i de fer judicis basats en aquestes interpretacions (explícites) en lloc de només comptabilitzar la covariació (implícita). [19]

Estructura del paradigma

Berndsen et al. (1999) volien determinar si l'estructura de les proves de correlacions il·lusòries podria conduir a la formació de correlacions il·lusòries. La hipòtesi era que la identificació de variables de prova com a grup A i grup B podria estar fent que els participants busquessin diferències entre els grups, donant lloc a la creació de correlacions il·lusòries. Es va crear un experiment on es va dir a un grup de participants que els grups eren el Grup A i el Grup B, mentre que un altre conjunt de participants van rebre grups etiquetats com a estudiants que es van graduar el 1993 o 1994. Aquest estudi va trobar que les correlacions il·lusòries eren més propenses a ser creades quan els grups eren els grups A i B, en comparació amb els estudiants de la classe de 1993 o la classe de 1994. [20]

Veure també

Portal de psicologia

Portal de filosofia

Apophenia

Il·lusió d'agrupament

Biaix cognitiu

Biaix de confirmació

Com hoc ergo propter hoc

Biaix de l'observador

Efecte observador-esperança

Pareidolia

Post hoc ergo propter hoc

Conductisme radical

Efecte subjecte-expectativa

Referències

Notes

- ^ Pelham, Brett; Blanton, Hart (2013) [2007]. *Realització d'investigacions en Psicologia: mesurar el pes del fum* (4a ed.). Belmont, CA: Cengage Learning. pp. 11-12. ISBN 978-0-495-59819-0.
- ^ Mullen, Brian; Johnson, Craig (1990). "Correlacions il·lusòries basades en la distinció i estereotips: una integració metaanalítica". *Revista Britànica de Psicologia Social*. 29 (1): 11-28. doi:10.1111/j.2044-8309.1990.tb00883.x.
- ^ Stroessner, Steven J.; Plaks, Jason E. (2001). "Correlació il·lusòria i formació d'estereotips: traçant l'arc de la recerca durant un quart de segle". A Moskowitz, Gordon B. (ed.). *Psicologia Social Cognitiva: Simposi de Princeton sobre el llegat i el futur de la cognició social*. Mahwah, N.J.: Lawrence Erlbaum Associates. pp. 247-259. ISBN 978-0-8058-3414-7.
- ^ Peeters, Vivian E. (1983). "La persistència de les creences estereotipades: una visió cognitiva" En Richard P. Bagozzi; Alice M. Tybout (eds.). *Avenços en la investigació del consumidor*. Ann Arbor, MI: Associació per a la Investigació del Consumidor. pp. 454-458.
- ^ Anar a :a b Whitley & Kite 2010
- ^ Chapman, L (1967). "Correlació il·lusòria en l'informe observacional". *Revista d'Aprenentatge Verbal i Comportament Verbal*. 6 (1): 151-155. doi:10.1016/S0022-5371(67)80066-5.
- ^ Chapman, Loren J. y Jean P. (1969). "Correlació il·lusòria com a obstacle per a l'ús de signes psicodiagnòstics vàlids". *Revista de Psicologia Anormal*. 74 (3): 271–80. doi:10.1037/h0027592. PMID4896551.
- ^ Anar a :a b c Hamilton, D; Gifford, R (1976). "Correlació il·lusòria en la percepció interpersonal: una base cognitiva dels judicis estereotipats". *Revista de Psicologia Social Experimental*. 12 (4): 392–407. doi:10.1016/S0022-1031(76)80006-6.
- ^ Kunda 1999, pp. 127–130
- ^ Plous 1993, pp. 162–164
- ^ Anar a :a b Plous 1993, pp. 164–167
- ^ Plous 1993, p. 121
- ^ Hilbert, Martin (2012). "Cap a una síntesi de biaixos cognitius: com de sorollós pot esbiaixar el processament de la informació humana" (PDF) *Butlletí Psicològic*. 138 (2): 211–237. CiteSeerX10.1.1.432.8763. doi:10.1037/a0025940. PMID 22122235.
- ^ Eder, Andreas B.; Fiedler, Klaus; Hamm-Eder, Silke (2011). "Correlacions il·lusòries revisitades: el paper de les pseudocontingències i la capacitat de memòria de treball". *Revista trimestral de Psicologia Experimental*. 64 (3): 517–532. doi:10.1080/17470218.2010.509917. PMID 21218370.
- ^ Sherman, Jeffrey W.; Kruschke, John K.; Sherman, Steven J.; Percy, Elise J.; Petrocelli, Joan V.; Conrey, Frederica R. (2009). "Processos atencionals en formació d'estereotips: un model comú per a l'accentuació de categories i correlació il·lusòria" (PDF). *Revista de Personalitat i Psicologia Social*. 96 (2): 305–323. doi:10.1037/a0013778. PMID 19159134.
- ^ Murphy, Robin A.; Schmeer, Stefanie; Vallée-Tourangeau, Frédéric; Mondragón, Esther; Hilton, Denis (2011). "Fer que l'efecte de correlació il·lusòria aparegui i després desaparegui: els efectes de l'augment de l'aprenentatge". *Revista trimestral de Psicologia Experimental*. 64 (1): 24–40. doi:10.1080/17470218.2010.493615. PMID 20623441.
- ^ Johnston, Kristen E.; Jacobs, Janis E. (2003). "Correlacions il·lusòries dels nens: el paper del biaix atencional en la formació d'impressió de grup". *Revista de Cognición y Desarrollo*. 4 (2): 129-160. doi:10.1207/S15327647JCD0402_01.
- ^ Primi, Caterina; Agnoli, Franca (2002). "Els nens correlacionen comportaments poc freqüents amb grups minoritaris: un cas de correlació il·lusòria". *Desenvolupament cognitiu*. 17 (1): 1105–1131. doi:10.1016/S0885-2014(02)00076-X.
- ^ Ratliff, Kate A.; Nosek, Brian A. (2010). "Crear actituds implícites i explícites diferents amb un paradigma de correlació il·lusòria". *Revista de Psicologia Social Experimental*. 46 (5): 721–728. doi:10.1016/j.jesp.2010.04.011.
- ^ Berndsen, Mariëtte; Spears, Russell; Pligt, Joop; McGarty, Craig (1999). "Determinants de la diferenciació intergrup al en la tasca de correlació il·lusòria". *Revista Britànica de Psicologia*. 90 (2): 201-220. doi:10.1348/000712699161350.

Fonts

Hamilton, David L.; Rosa, Terrence L. (1980). "Correlació il·lusòria i manteniment de creences estereotipades". *Revista de Personalitat i Psicologia Social*. 39 (5): 832–845. doi:10.1037/0022-3514.39.5.832.

Kunda, Ziva (1999). *Cognició social: donar sentit a les persones*. Premsa MIT. ISBN 978-0-262-61143-5. 40618974 OCLC.

Plous, Scott (1993). *Psicologia del judici i la presa de decisions*. McGraw-Hill. ISBN 978-0-07-050477-6. 26931106 OCLC.

Whitley, Bernard E.; Kite, Mary E. (2010). *Psicologia dels prejudicis i la discriminació*. Belmont, CA: Wadsworth. ISBN 978-0-495-59964-7. 695689517 OCLC.